

[Knud Lind]

Brøndejerne skal også betale for regelmæssige kommunale kontrolbesøg. På landsplan vil tvangstilslutningerne af de ca. 40 pct. af brøndene, som overskrider grænseværdierne for nitrat, betyde en regning på et sted mellem 1,5 og 6 mia. kr. til de 60.000 brøndejerne, hvis det kan gøres det.

Vi må give dyrlæge J. Carstensen ret, når han siger, at det var den offentlige vandforsyning, EF-direktivet var møntet på med hensyn til fastsættelse af grænseværdier for nitrat, E-kolibakterier, jern, mangan og ikke mindst tungmetaller som kviksølv og kadmium i drikkevandet.

Jeg skal til slut, da den gule lampe nu lyser, fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden . . . (*Afbrydelse*). Undskyld formand!

Jeg skal sige til slut, at i det EF-direktiv, som er fremkommet, er der nogle muligheder for dispensation. Disse muligheder har regeringen ikke ønsket at bruge. Det finder vi meget uheldigt. Vi finder det også meget uheldigt, at miljøministeren trods løfte til kommunerne igen og igen har udsat det cirkulære, der skulle omhandle tilsyn med private brønde m.v.

I den kommune, hvor jeg sidder i kommunalbestyrelsen, har man undret sig over, hvorfor det cirkulære fra ministeren ikke kommer. Det skulle være kommet i foråret 1989, og vi har intet set til det. Det sidste, jeg har hørt om det, er, at man formentlig engang i efteråret 1989 vil komme med det.

Og i denne sag kan man ikke engang beskyldte den tidligere fiskeriminister for at have ødelagt det, men dér må vi gå direkte til den nuværende miljøminister, som har overfortolket EF-cirkulæret i en sådan grad, så det er til skade for samtlige de 150.000 lodsejere, som har en privat brønd, som de selvfølgelig bør have ret til at bruge vandet fra.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Ifølge forretningsordenen er det sådan, at de første 5 minutter er til begrundelse.

Og så hedder det »den nuværende fiskeriminister«.

Herefter har miljøministeren ordet.

Besvarelse

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Retten til eget vand skal åbenbart være Fremskridtspartiets nye korstog, og det tager vi så også denne dag, hvor Fremskridtspartiet ik-

ke mener, at man kunne gøre mere nyttigt arbejde.

Jeg vil godt understrege, at når det drejer sig om drikkevand, så synes jeg, det er nødvendigt med en kortlægning også af, hvordan forureningstilstanden er i de private brønde. Og når det er nødvendigt, er det naturligvis, fordi vi ikke kan foretage fornuftige miljømæssige dispositioner, hvis vi ikke kender forureningstilstanden.

Så ved jeg udmærket godt, at man siger: Det vand har vi drukket af i 30 år, men jeg er altså nødt til at understrege, at forureningssituationen aldrig har været så alvorlig som nu.

Det er jo grunden til, at jeg finder, at det er nødvendigt, at der foretages en kortlægning, som også omfatter de private brønde. Det er for mig hovedbegrundelsen for det, der foregår i sagen, som vi kunne kalde sagen om de private brønde. Har vi ikke en sådan kortlægning, er det umuligt for os at lave fornuftige dispositioner på området, og det er også umuligt for kommunerne at disponere med hensyn til den kommende vandforsyning.

Og i tilfælde af, at private brønde er forurenede på en sådan måde, at de er sundhedsfarlige, sådan at de, der ejer brøndene, ikke længere tør bruge dem, er det faktisk kommunens ansvar at sørge for, at den enkelte borger har vand at drikke. Det kan kommunen ikke sørge for på ordentlig vis, hvis kommunen ikke kender forureningstilstanden.

Når det drejer sig om, hvor meget der skal foretages af analyser, så er det tanken, at der skal foretages analyser hvert femte år, og det kan jo altså ikke ødelægge noget som helst.

Når vi så konstaterer resultatet af disse analyser – det er jo kommunerne, der foretager dem, og det er kommunerne, der administrerer reglerne – så er det sådan i dag, at kommunerne kan gribe ind, når de har set på tallene, i de tilfælde, hvor det konstateres, at kravene til drikkevandskvalitet ikke er overholdt. I de tilfælde, hvor der er tale om forhøjede tal, og hvor der direkte må skønnes at være sundhedsfare, skal kommunerne overveje, om de vil gribe ind. Og det er kernen i sagen: Der står ingen steder, at kommunerne *skal* gribe ind. Det eneste, der står, er, at kommunerne *kan* gribe ind.

Når det er sagt, så bliver jeg også nødt til at sige, at det jo er lagt ud til kommunerne decentralt. Kommunerne håndhæver naturligvis dis-